

былъ и Казанджійскій, и Тамъянуужный, и
Славейскій, и Мьдникаровъ, и Славейковъ,
на което име най послѣ са спрѣ — и то съ
занесена пакъ мысль, че былъ пѣялъ пѣсни ка-
то славей (?) безъ да опредѣли обаче и като
какъвъ славей.... (за туй, види са, на време-
не са назландисва да пѣе и толкозь е опѣчина,
щото да го убиеш не пристапва по нататъкъ.....)

Да оставимъ тукъ другитѣ му пѣсни въ пре-
хвадената негова Пѣснопойка и Веселушка,
че да дойдемъ на послѣднитѣ му стихове въ
Читалище: «жестокостта ми ся сломи». Въ
тѣхъ той олицетворява себе си, че былъ же-
стокъ изъ голѣмата си ревностъ, види са, пакъ
за народно (!) (а не собственно) бляю; но
жестокостта негова най-подиръ, не можла да
отрай — и ся сломила? !... споредъ насъ, по
добрѣ бѣше да го е казалъ: Жестокость моя
сломила, а защо — той самъ знае, пакъ и
нѣй са оѣщамы, за туй му смы и сѣкога
трѣнь въ очитѣ, и нищо наше не може да му
са угоди. Но тѣй бива то съ генеалнитѣ по-
малко, а занесены по много хорица, на кон-
то, споредъ изрѣченіето на философа, и прѣзъ
дрыгитѣ имъ са вижда тѣхлата гордостъ,
нѣй прилагамы — и завистъ, и злоба, и все
что скверно естъ.

Нѣй оставямы за другий пѣть да разнищемъ
слабитѣ нижкы да туй ново ужъ стихотвореніе,
съ което нашійтъ ритмачъ искалъ да изпълни една